

DREPTUL

LEGIslaTİUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂDIRECTOR: **C. G. DISSESCU**PRIM-REDACTOR: **V. ATHANASOVICI**Redactori: **PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN G. MEITANI G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU**ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECAREDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: **STRADA PARIS, 20**REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU**ABONAMENTELE**se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR**Un număr: 50 bani****Un număr vechin 1 leu****COSTUL ABONAMENTULUI**

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentzii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R**JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.** — *Inalta Curte de casație Secțiunea III: Stavru Cavadia cu I. Camugli și alții.**Curtea de apel din Galați, Secțiunea II: Banca de Credit Român și W. Staadecker cu Epitropia Bisericii Eni.***JURISPRUDENȚA STRAINĂ.** — *Curtea superioară de justiție din Luxemburg (C. de Casație) — Observațiune de d-i profesor D. Alexandresco.***JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ****INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**

SECȚIUNEA III

Audiența dela 13 Mai 1914

Președința d-lui I. Duca, președinte

Stavru Cavadia cu I. Camugli și alții

FALIMENT. — DATA ÎNCETĂREI PLĂȚILOR. — HOTĂNĂRE CU CARACTER PROVIZORIU. — SCHIMBARE ÎN APEL. — ART. 722 ȘI 723 COD. COM.**FALIMENT. — SENTINȚĂ DECLARATIVĂ. — APEL. — MODIFICARE ÎN PARTE. — ART. 708 C. COM.**

1° Din combinațiunea art. 722 și 723 c. com., rezultă că hotărârea care fixează data încetării plăților are un caracter esențialmente provizoriu, astfel că epoca încetării plăților fixată de o primă hotărâre poate fi schimbată ulterior prin o altă hotărâre, când se găsesc nouă elemente cu care se poate dovedi că încetarea plăților a avut loc la o altă dată decât cea fixată.

2° Potrivit art. 708 c. com., sentința declarativă fiind supusă apelului și acest text ne adu-

când nici o restricțiune principiului de devoluțiune, nu rămâne nici o îndoială că instanța de apel e în drept să reformeze în tot sau în parte sentința apelată, așa că atunci când prin concluziunile puse în apel se cere, în principal, ridicarea stării de faliment, iar în subsidiar, schimbarea datei fixată provizoriu pentru încetarea plăților, pe când una din părți reclamă menținerea acelei date, sentința apelată poate fi modificată numai asupra acestui punct, fără ca cu aceasta să se violeze art. 722 și 723 c. com., care prevăd cazul special când numai data încetării plăților e pusă în discuțiune, iar nu și ridicarea stării de faliment.

No. 163. — Respins recursul făcut de Stavru Cavadia, contra deciziei No. 25 din 1913, a Curții de apel din Craiova, secțiunea I, în proces cu I. Camugli și alții.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier St. Miculescu.

S'au ascultat: d-nii avocați Petrescu și Saita, în desvoltarea și combaterea motivelor de casare.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

*Exces de putere și violarea art. 722 și 723 din codul comercial combinat cu art. 708 cod. com.

*In adevăr, fixarea datei încetării plăților este de cea mai mare importanță cu ocaziunea declarării în stare de faliment; art. 724 și următorii din codul comercial, arată consecința actelor și plățile făcute de

falit după această dată. Legiuitorul a stabilit prin art. 78 c. com., ce trebuie să hotărască tribunalul prin sentința declarativă de faliment și a hotărât că această sentință e supusă opoziției și apelului prin ultimul alineat al aceluiaș articol.

«In ce privește data încetării plăților, a hotărât-o prin art. 722 cod. com., a se fixa fie prin sentința declarativă în stare de faliment, fie prin o alta posterior, fie a o lăsa prin tăcere la epocile determinate de lege și a o fixa în mod provizoriu, iar prin art. 723 arată pentru toate cazurile, cum această dată devine definitivă și anume, sau prin necontestare în termenul prevăzut de acest articol sau prin judecata urmată asupra contestației cu apel. Curtea de apel hotărând astfel a violat susmenționatele texte și a comis un exces de putere».

Având în vedere că din decizia supusă recursului rezultă că tribunalul Dolj, secția III, prin sentința comercială No. 77 din 20 Februarie 1913, după cererea recurentului Stavru Cavadia, a declarat pe Jean Camugli, intimat în recurs, în stare de faliment, fixând încetarea plăților la 7 Aprilie 1911, după însăși recunoașterea acestuia că dela această dată n'a mai putut face față datoriilor sale comerciale;

Că, în contra acestei sentințe, intimatul Camugli a făcut apel, cerând să i se ridice starea de faliment, iar Banca Calafatului, intimată de asemenea în recurs, una din creditoarele falitului Camugli, a făcut intervenție în apel spre a-și apăra atât drepturile sale cât și ale falitului, cerând să se ridice starea de faliment a lui Camugli sau, în subsidiar, să se fixeze data încetării plăților în momentul când Camugli a declarat că n'a mai putut face față plăților datoriilor sale comerciale;

Că, Curtea de apel din Craiova, secția I, judecând procesul, admite în parte atât apelul intimatului Camugli, cât și intervenția intimatului Banca Calafatului, menține starea de faliment și reformează sentința apelată numai în ce privește fixarea termenului pentru încetarea plăților, fixând acest termen la 14 Octombrie 1912;

Având în vedere că, după art. 722 din codul comercial, tribunalul din oficiu, sau după cererea oricărui interesat, prin sentința declarativă de faliment, determină provizoriu ziua încetării plăților, iar după art. 723 din acelaș cod, în contra acestei sentințe, se poate face contestație înaintea tribunalului care a pronunțat-o, sub condițiune numai, ea

această contestație să fie notificată cel mult până în opt zile dela verificarea creanțelor;

Considerând că, din combinațiunea acestor texte de lege, rezultă că hotărârea care fixează data încetării plăților are un caracter esențialmente provizoriu, astfel că epoca încetării plăților, fixată de o primă hotărâre, poate fi schimbată ulterior, printr'o altă hotărâre, când se găsesc noi elemente cu cari se poate dovedi că încetarea plăților a avut loc la o altă dată decât cea fixată;

Considerând că art. 708 cod. com., stabilește că sentința declarativă de faliment e supusă apelului, și cum nu aduce nici o restricțiune la principiul evoluțiunii apelului, nu rămâne îndoială că instanța de apel e în drept să reformeze în tot sau în parte sentința apelată, așa că atunci când prin concluziunile puse în apel se cere în principal ridicarea stării de faliment, iar în subsidiar schimbarea datei fixată provizoriu pentru încetarea plăților, pe când una din părți reclamă menținerea acelei date, sentința apelată poate fi modificată numai asupra acestui punct, fără ca cu aceasta să se violeze art. 722 și 723 cod. com., cari prevăd cazul special când numai data încetării plăților e pusă în discuțiune, iar nu și ridicarea stării de faliment;

Considerând că, în speță, Curtea de apel din contul extras după registrele recurentului Stavru Cavadia, constatând în fapt, că posterior zilei de 7 Aprilie 1911, fixată de tribunal ca termen pentru încetarea plăților intimatului Camugli, acesta a continuat a primi dela Cavadia și a plătit acestuia până la 14 Octombrie 1912, mai multe sume de bani în comptul afacerilor comerciale ce există între dânsii, fixând această dată ca termen pentru încetarea plăților, prin acest fapt, n'a violat art. 722 și 723 combinat cu 708 din codul comercial și n'a comis nici un exces de putere, căci intimatul Jean Camugli, ca parte în proces, putea să atace hotărârea tribunalului, care l-a declarat în stare de faliment și a fixat ziua încetării plăților, cu apel la Curte, și aceeaș instanță să i-l admită sau să i-l respingă în totul sau în parte;

Că dar motivul de casare nefiind fondat, recursul câtă să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 6 Mai 1914

Președința d-lui G. Tanoviceanu, prim-președinte

Banca de Credit Român și W. Staadecker cu Epitropia
Bisericei Eni

URMĂRIRE MOBILIARĂ. — CREDITORI — CONCURENȚĂ LA ORDINE.
— TABLOU DE DISTRIBUIRE. — ART. 451 ȘI 452 PR. CIV.
PRIVILEGIUL PROPRIETARULUI. — MOBILELE ARENDAȘULUI. —
DEPLASARE. — CREDITORI PRIVILEGIATI, GAGIȘTI ȘI CHIROGRAFARI.
— CONFLICT DE DREPTURI. — ART. 1730 C. CIV.

1° În ipoteza prevăzută de art. 451 din procedura civilă, tabloul de distribuție devine definitiv numai în favoarea creditorilor cari s'au arătat anterior, legea neprevăzând un drept de opunere la distribuire și pentru creditorii cari și au produs mai târziu titlurile lor după încheierea tabloului, și cari nu se pot prevala de termenul de comunicare ce curge în interesul primilor creditori, spre a pretinde să participe la o distribuție de care sunt străini, și nici de faptul că creditorii figurând în tablou și-ar contestă reciproc pentru un motiv oarecare creanțele lor.

2° Dacă pentru conservarea privilegiului prevăzut de art. 1730 c. civ., legiuitorul a regulat un termen înăuntrul căruia proprietarul e ținut a exercita acțiunea în revendicare, aceasta a făcut-o în interesul celor de al treilea, cum e proprietarul moșiei unde au fost deplasate lucrurile, un creditor gagist sau cumpărătorul lor, pentru ca drepturile acestora să nu rămână în incertitudine; un simplu creditor chirografar nu poate, însă, invoca un asemenea interes, între el și proprietar ne putând avea loc nici un conflict de drepturi.

No. 59 — S'au prezentat: Banca apelantă prin d-l avocat Rășcanu; firma Staadecker prin d-l avocat L. Moldoveanu; și intimata Epitropia Bisericei Eni prin d-l avocat Lăzăroneanu.

Curtea,

Având în vedere apelurile făcute de V. Staadecker, de o parte, și Banca de Credit Român de altă parte, contra sentinței tribunalului Brăila, secțiunea I No. 169 din 29 Mai 1910, iar cel dintâi și contra jur-

nalului No. 1771 din 1909 al aceluiaș tribunal, prin care li s'a admis în parte contestațiile făcute la tabloul de distribuție a prețului rezultat din vânzarea averii debitorului lor comun T. Panas și au fost colocați la tablou, cel dintâi ca creditor privilegiat cu suma de 9000 lei, în loc de 19000, lei pentru care ceruse înscrierea, iar cea de a doua ca creditoare chirografară cu suma de lei 14.266, primată de Epitropia Bisericei Eni, în calitate de proprietară a moșiei Bărcăneasca, arendată numitului Panas și înscrisă ca creditoare privilegiată cu suma de 15628 lei 30 bani, provenită din arenda moșiei;

Având în vedere că, din actele aflate la dosarul cauzei, se constată în fapt următoarele: La 11 Iulie 1908, Banca de Credit Român, în calitate de creditoare gagistă a lui Teodor Panas cu suma de 120.000 lei, în virtutea actului de gaj transcris de trib. Brăila sub No. 4 din 1907 cere și tribunalul Brăila prin jurnalul No. 3597 din 1908 încuviințează de a fi pusă în vânzare averea acestuia dată în gaj și afliată pe moșia Bărbătescu ce ținea în arendă, situată în comuna Axintele, județul Ialomița. Averea se vinde, iar din vânzarea ei se realizează suma de lei 31793 lei 20 bani care se consemnează, fiind și alți creditori.

La 14 August același an, Banca de Credit Român cere a i se elibera suma sau a se face un tablou de distribuție ei, cerere repetată la 4 și 8 Octombrie 1908, când Banca mai depune spre a fi înscrisă în tablou și o sentință pentru suma de 34.000 lei. La 26 August 1908, Epitropia Bisericei Eni, al cărei arendaș era Panas, cere și ea a fi înscrisă cu precădere, cu suma de 15.532 lei, datorită de Panas din arende la moșia ei Bărcăneasca, cu procente și cheltuieli. Tribunalul delegă pe judecătorul-supleant cu formarea tabloului de distribuție care se întocmește la 16 Octombrie 1908. La 24 Octombrie acelaș an, apelantul Staadecker cere de asemenea judecătorului-supleant a fi înscris ca creditor privilegiat a lui Parnas cu suma de 9.000 lei, prețul vânzării unor mașini agricole, în baza sentințelor tribunalului Ilfov, secțiua comercială No. 792 din 1908 și 815 din 1908, rămase definitive și executorii. Acesta pune rezoluțiunea să se îndrepte cu cererea la tribunal, tabloul fiind închis. Staadecker, la 25 Octombrie, își adresează cererea la tribunal, nu i se dă însă nici un fel de curs nefiind făcută pe tim-

brul legal. Acest creditor introduce la tribunal o nouă cerere pe timbrul convenit de abea la 3 Noiembrie 1908, iar la 7 Martie 1909, face contestație la tabloul de repartiție, cerând a fi înscris ca creditor privilegiat și cu suma de 10.000 lei, în baza deciziunii Curței de apel din București, secțiunea I, No. 6 din 1909.

În acest interval de timp, la 7 Noiembrie 1908, Banca de Credit Român, face și dânsa contestație la tabloul de distribuție, contra înscrierii în tablou a Statului și a episcopiei Bisericii Eni, ca creditori privilegiați.

Având în vedere că atât înaintea tribunalului, cât și prin apelul făcut de Banca de Credit Român, s'a invocat în prim rând tardivitatea cererilor apelantului Staadecker, de a fi admis la tablou atât cu cele două creanțe în valoare de 9.000 lei, admise de tribunal, cât și cu creanța în sumă de 10.000 lei depusă spre înscriere la 7 Martie 1909, și respinsă de tribunal ca tardivă prin jurnalul No. 1771 din 1909;

Că, dar, câtă a se examina incidentul de tardivitate invocat de Bancă spre a se stabili dacă Staadecker și-a depus sau nu în termen creanțele sale ca să poată participa și concura la tabloul de distribuție, că, în fapt e necontestat că tabloul s'a încheiat la 18 Octombrie 1908, pe când Staadecker a cerut a fi înscris cu sumele de 9.000 lei la 3 Noiembrie 1908, iar cu suma de 10.000 lei, la 7 Martie 1909, date posteroare epocii încheerii zisului tablou;

Având în vedere că, din dispozițiile art. 450 și urm., din procedura civilă, reese că legea stabilește anumite reguli în materie de distribuire între creditori a prețului rezultând din vânzarea unei averi mișcătoare, aplicabile în următoarele ipoteze: prima ipoteză e cazul când creditorul urmăritor stă față numai de datornicul său. În acest caz, conform art. 450, al. 1 din procedura civilă, după deducerea cheltuielilor de urmărire și alte creanțe privilegiate ce s'ar arăta, din prețul adjudecațiunii, restul se va da creditorului ce a urmărit. Dacă însă au fost și alți creditori ce au făcut opunere la distribuirea prețului, aceasta e a doua ipoteză, și titlul lor e recunoscut, prețul, se rostește mai departe acelaș text, se va împărți între creditorul ce a urmărit și cre-

ditorii oponenți. Termenii legii sunt destul de limpezi. În aceste două ipoteze, sumele prinse din vânzare aparțin creditorilor diligenți cari cu prilejul adjudecărei și-au arătat de îndată pretențiunile lor stabilite prin titluri necontestate. În aceste cazuri, distribuirea prețului se face în chip benevol între dânsii, fără mijlocirea unui tablou de distribuție și fără ca alți creditori ce s'ar ivi ulterior să poată ridica vreo obiecțiune împotriva chipului cum s'au împărțit între ei. Dar mai e și o a treia ipoteză. Se poate întâmpla ca creditorii ce s'au arătat cu prilejul vânzării sau datornicul să conteste cuantumul sau calitatea creanțelor produse. În acest caz, prezentat în specie și prevăzut de art. 451 din procedura civilă, se va proceda la facerea tabloului de distribuție între toți acei creditori, potrivit titlurilor înfățișate. Acest tablou se va comunica creditorului și datornicului urmărit și dacă nu se ivește nici o opunere în termen de 8 zile dela comunicare, tabloul se consideră definitiv și se procedează la distribuțiunea prețului;

Având în vedere că, și în această ipoteză, e evident că tabloul devine definitiv numai în favoarea creditorilor ce s'au arătat anterior, legea neprevăzând un drept de opunere la distribuire și pentru creditorii ce și-au produs mai târziu titlurile lor după încheierea tabloului de distribuție. Aceștia deci nu se pot prevala de termenul de comunicare care curge în interesul primilor creditori, spre a pretinde să participe la o distribuire de care sunt străini și nici de faptul că creditorii figurând în tablou și-ar contesta reciproc pentru un motiv oarecare creanțele lor;

Având în vedere că, în sistemul contrariu, dreptul creditorilor diligenți ar deveni iluzoriu, pentru că în decurgerea intervalului de timp dela întocmirea și comunicarea tabloului și până la judecarea contestațiilor celor înscriși, s'ar putea să se ivească o serie nesfârșită de alți creditori privilegiați sau chiar chirografari, cu titluri valorificate ulterior, cari unori de conivență cu însuși datornicul și sub pretextul că sunt terțe persoane, pe când în realitate nu fac decât o afirmare tardivă a pretențiilor lor, ar absorbi și nimici drepturile creditorilor diligenți, exercitate în termenul și cu respectul rânduelilor prevăzute de citatele texte de lege, a acelor creditori cari,

constrânși de lege, au urmărit și vândut averea datornicului lor numai până la concurența creanțelor lor, potrivit restricțiunii art. 446 din procedura civilă, care prevede că, în caz de acoperirea creanței și cheltuelilor, se curmă licitația, chiar dacă s'a sechestrat mai multă avere;

Având în vedere că acesta e înțelesul legii reese și din dispozițiile corespunzătoare ale codului de procedură civilă geneveză, care, prin art. 459, creează o formală decădere de drepturi împotriva creditorilor ce nu au depus titlurile lor în mâinile grefierului cel mult până a doua zi dela adjudecare, spre a putea participa la distribuirea prețului; că dacă, în legiuirea noastră, nu figurează o dispoziție identică, aceasta se explică, pe deoparte, prin faptul că legiuitorul român a organizat un sistem de distribuirea prețului diferit de cel genevez, și în al doilea rând, pentru că n'a voit să fie atât de sever, îngăduind creditorilor să-și arate pretențiile lor stabilite prin titluri până în momentul încheerii tabloului de distribuție, tablou provocat de contestația acelorași creditori ce s'au opus la distribuție anterior formării lui, aceasta potrivit distincțiunilor și condițiunilor statornicite de art. 450 și urm. din procedura civilă;

Având în vedere că, dacă vreo îndoială putea să subsiste în această privință sub imperiul vechiului cod de procedură civilă, din cauza termenilor dispoziției art. 430 pr. civilă, în temeiul căruia creditorii cari n'au urmărit nu puteau împiedica vânzarea, dar puteau popri banii prinși din vânzarea obiectelor, această îndoială încetează față de noua redacție a acestui text care precisează, în concordanță cu dispozițiunile art. 450 pr. civilă, că ei au numai dreptul a se opune, până la regularea pretenției lor, la distribuire și că această dispoziție a creditorilor trebuie să se facă către autoritatea judecătorească prin care s'a operat vânzarea, ceea ce în specie nu s'a făcut, de oarece opunerea din partea apelantului Staadecker intervine de abia după ce s'a făcut repartitia banilor, contrar rânduelilor menționatele texte;

Având în vedere că intențiunea legiuitorului de a considera ca tardive opunerile făcute de alți creditori, posterior întocmirii tabloului de repartitie, se învederează și din comparația art. 450 și urm., cu art. 587 pr. civ., aplicabil în materie de executare silită asupra bunurilor nemișcătoare. Acest din urmă

articol prevede că creditorii sunt primiți a produce titlurile lor până în momentul închiderei tabloului de împărțeală și trimiterea extractului de tablou la Casa de consemnație. Ori, rânduelile art. 450 și urm. pr. civ., deroagă dela această dispoziție. Legiuitorul, înadins n'a introdus-o în materie de executare mobilă, spre a acorda o ocrotire creditorilor chirografari în genere a căror unică garanție pentru realizarea creanțelor lor e diligența lor, și de aceea a stabilit o procedură de executare grabnică și cu termeni scurți, pentru ca drepturile creditorilor diligenți să nu stea multă vreme în incertitudine și ca o încurajare a creditului personal de zilnică frecvență;

Având în vedere că aceasta fiind voința legiuitorului și spiritul legii, cererile lui Staadecker de a fi trecut în tabloul de repartitie din 3 Noembrie 1008, pentru sumele de 9.000 lei, și din 7 Martie 1908, pentru 10.000 lei, sunt tardive, fiind făcute posterior întocmirii tabloului de repartitie încheiat la 16 Octombrie 1908, și ca atare nu mai pot fi ținute în seamă spre a fi admis cu aceste creanțe la repartitia deja făcută între ceilalți creditori diligenți;

Având în vedere că nu poate fi considerat ca o opunere și ținut în seamă, nici procesul-verbal de sechestrul asigurător pe averea lui Panas, datat 2 Iulie 1908, pentru suma de 4.000 lei, de oarece apelantul Staadecker a adus acest proces-verbal la cunoștința tribunalului de abia la 7 Martie 1909, când l'a depus cu prilejul contestației sale și nici într'un caz judecătorul-supleant, delegat cu facerea tabloului, nu era obligat să țină seamă de dânsul, chiar dacă a putut lua cunoștință din lucrări, de altfel în mod destul de vag, de existența unui asemenea sechestrul. În adevăr, art. 450 combinat cu 430 din procedura civilă, cere o opunere formală din partea creditorilor și în toate cazurile bazată pe titlu recunoscut până în momentul repartitiei și îndreptată la autoritatea judecătorească prin care s'a făcut mult mai târziu vânzarea. Interpretarea contrarie ar duce la absurd, pentru că s'ar putea ca un pretins creditor, de convență cu datornicul, să obțină sechestrul asigurător pe averea acestuia și nestăruind în lichidarea titlului să paralizaze la infinit exercițiul drepturilor creditorilor înarmați cu titluri executorii, ceea ce de sigur n'a putut intra în intenția legii;

Că, dar, incidentul de tardivitate a cererilor lui Staadecker de a participa la distribuție, ridicat de Bancă, fiind întemeiat, apelul acestuia câtă a fi respins.

În ce privește apelul Băncii de credit având de obiect contestațiunea sa contra înscrierii întimatei Epitropii a Bisericii Eni, proprietara moșiei Bărcăneasca, arendată lui Panas, ca creditoare privilegiată cu suma de lei 15626 bani 30, pe motiv că averea mobilă de pe zisa moșie a fost transportată pe o altă moșie Bărbătescu, ținută în arendă tot de Panas, iar epitropia nu a revendicat-o în termenul de 40 zile de la strămutarea lor, prevăzut de art. 1730 al. I din codul civil :

Având în vedere că, deși creditoare gagistă, Banca de Credit român nu poate contesta privilegiul Epitropiei de cât cu calitatea de simplă creditoare chirografară, de oarece cu prilejul unei urmăriri anterioare făcută de Epitropie pe averea lui Panas pentru realizarea creanței sale, urmărire exercitată prin Administrația financiară a județului Ialomița, Banca a făcut contestație la urmărire pe motiv că averea sechestrată de Epitropie îi fusese dată în gaj și deci creanța sa primează creanța Epitropiei. Prin deciziunea sub No. 10676 din 1908 confirmată prin sentința tribunalului Ialomița No. 296 din 1998, Administrația financiară însă a respins această contestațiune, pentrucă Banca n'a putut face dovada existenței dreptului său de gaj și pe motivul că, în baza art. 1730 al. I din codul civil, Epitropia ca proprietară avea privilegiul asupra întregii recolte de pe moșie, așa că între părți există lucru judecat în ce privește calitatea creanței Băncii, recunoscut de altminteri ei de Bancă prin concluziile sale deladossier ;

Având în vedere iarăși că nu se poate susține, cum pretinde Epitropia, că cu prilejul judecării acelei contestații s'a stabilit definitiv și privilegiul ce îl conferă dânsi art. 1730 al. I cod civil, pentrucă discuția acestui privilegiu fusese îngăduită — cum eră și natural — numai cu referire la recolta sechestrată de Epitropie, nu și cu privire la urmărirea exercitată mai târziu de Bancă în temeiul actului de gaj, pe altă avere mobilă a lui Panas, cu care prilej e neîndoios că Epitropia e ținută să justifice că întrunește condițiile cerute de art. 1730 c. civ. pentru exercitarea dreptului său de privilegiu și asupra a-

cestei din urmă averi, că deci nu se poate negă dreptul Băncii de a contesta legitimitatea acestui privilegiu.

Având în vedere că, e netăgăduit că averea sechestrată după cererea Băncii a fost deplasată de pe moșia Bărcăneasca arendată de Epitropie lui Panas, pe moșia Bărbătescu unde a fost vândută, fără a fi revendicată de Epitropie, în termenul prescris de art. 1730 al. I din codul civil, însă moșia Bărbătescu era ținută în arendă tot de Panas, așa că lucrurile sechestrate n'au eșit din posesiunea sa, că aceste moșii fiind în apropiere una de alta, ca situație geografică, se constată din desbateri că ele au fost deplasate în interesul exploatării ziselor moșii, de oarece consistau din instrumente agricole servind la această exploatare, în cât deplasarea lor era accidentală, fiind motivată de trebuințele comune de exploatare a mai multor moșii, al căror arendaș era una și aceeași persoană, debitorul Panas, că acestea fiind circumstanțele în care nu se contestă că s'a făcut strămutarea mobilelor, Epitropia n'avea interes să le revendice și nici o rațiune nu cerea să recurgă la această cale, cât timp obiectele sechestrate n'au fost înstrăinate altei persoane, care ar fi putut ridică pretențiuni asupra lor și n'au încetat un singur moment de a se găsi în posesiunea lui Panas ;

Având în vedere că, dacă legea a regulat un termen înlăuntrul căruia proprietarul e ținut a exercita acțiunea în revendicare, aceasta a făcut-o din punctul de vedere al interesului celor de al treilea, cum e proprietarul moșiei unde au fost deplasate lucrurile, un creditor gagist sau cumpărătorul lor, pentruca drepturile de precădere ale acestora să nu rămână în incertitudine, deci pentru siguranța, mai ales a dreptului de proprietate care e de interes public. Ori, un asemenea interes nu poate fi invocat de Banca de Credit Român, simplă creditoare chirografară, neputându-se naște nici un conflict de drepturi între dânsa și Epitropie, singurul conflict posibil fiind între Epitropie și proprietarul moșiei unde au fost deplasate mobilele, care proprietar nu și-a afirmat dreptul său de privilegiu asupra lor, fiind îndestulat pe o altă cale.

Având în vedere că, doctrina reprezentată prin Aubry et Rau, adoptat de Guillaouard și necontrazis de Baudry-Lacantinerie merge și mai departe

în aplicația acestui sistem de interpretare a dispoziției art. 1730 al. I din codul civil, decizând chiar în acest caz, sprijinită pe lege și echitate, că în conflictul dintre cei doi proprietari, tribunalele vor avea să ventileze și să determine după datele sau elementele reeșind din circumstanțele cauzei, porțiunea din prețul total al recoltelor asupra căruia se va exercita privilegiul primului proprietar, în speță Epitropia;

Că, dar, față de rațiunea dispoziției art. 1730 al. I din codul civil cu privire la rostul acțiunii în revendicare și efectele ce pot decurge în împrejurările de față, din neexercitarea acestei căi, motivul invocat de Bancă are a fi respins ca neîntemeiat.

Având în vedere că, Banca, în al doilea rând, a cerut să se deducă din creanța Epitropiei suma de 7200 lei garanția depusă de Panas la formarea contractului de arendă;

Având în vedere că, din contractul de arendă autentificat de tribunalul Ilfov secția de notariat sub No. 2144 din 1908 (art. 14), se constată că garanția în chestiune a fost depusă atât pentru plata arendeii cât și pentru siguranța îndeplinirii de către Panas a tuturor obligațiilor ce și-a luat prin acel contract cu privire la predarea moșiei în întinderea determinată prin contract și altele, care constituiesc pretențiuni încă nelichidate între părți; că deci fiind o creanță incertă și neexigibilă nu poate fi distrasă dela destinațiunea ce i s'a dat prin contract, că dar și această cerere urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, admițându-se în parte apelul;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată formulată atât de Bancă împotriva lui Staadecker cât și de Epitropia Bisericei Eni împotriva acestora și gășind'o întemeiată urmează a fi admisă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Corneliu Botez, admite în parte apelul Băncii de Credit, etc.

Semnat: G. Tanoviceanu, Corneliu Botez, M. Patron,
Al. Peretz.

Opiniune

Subsemnatul difer de onor. majoritate numai în ceea ce privește chestiunea de a se ști dacă cererile făcute de Staadecker pentru a fi înscris în tabloul de repartiziă prețului prins din vânzarea averii mobile a debitorului comun Panas, sunt sau nu venite în termen.

Art. 1719 c. civ. stabilește un principiu de drept, acela că averea debitorului formează gajul creditorilor săi. De unde rezultă că până în momentul când această avere n'a eșit din patrimoniul debitorului, creditorii au dreptul de a interveni pentru a fi colocați în tabloul de repartiziă în proporțiune cu creanțele lor. Acest drept al creditorilor îl proclamă și procedura civilă în mod expres prin articolele 460 în materie de popriri, 490 când e vorba de urmărirea veniturilor, și 387 privitoare la execuțiunea silită imobiliară. Se pretinde însă că legiuitorul când a fost vorba de urmărirea imobiliară a derogat dela art. 450 și urm. pr. civ. susținându-se de unii că creditorii nu pot interveni pentru a fi înscrisi în tabloul de repartiziă, decât până în momentul când acest tablou a fost făcut de judecătorul însărcinat cu aceasta, iar după alții în termen de 8 zile dela comunicarea lui, creditorilor.

Dacă, în adevăr, aceasta ar fi fost intențiunea legiuitorului, nu se vede motivul care l'a determinat să se abată dela un principiu stabilit de codul civil, deși în toate celelalte specii de urmăriri l'a respectat, și să acorde privilegiu pentru unii creditori, iar pentru alții decăderi, fără ca aceasta să o spună în mod expres pentru că prin deducțiuni nu se poate nici crea nici pierde asemenea drepturi. Că o dovadă cum că legiuitorul procedurii n'a înțeles să devieze dela această regulă de drept nici în materie de urmăriri mobiliare e faptul că legiuitorul român s'a depărtat dela sistemul preconizat de procedura geneveză nereproducând disp. art. 459, care stabilește în mod precis că creditorii nu pot interveni la tablou dacă nu depun titlurile cel mult a doua zi după adjudecare.

De altminteri, n'ar fi nici logic nici legal a se opune creditorilor un act judecătoresc la care ei nici n'au participat, nici nu li s'a comunicat și care în cele mai multe cazuri e să surprinzi buna lui credință din cauza celerității cu care se efectuează asemenea urmăriri. Dacă în materie de urmăriri imobiliare, unde sunt atâtea publicații și unde termenenele sunt mult mai mari, încă se permite creditorului de a cere înscrierea lui în tabloul de repartiziă, până în momentul când tribunalul trimite casei de depuneri extractul de tablou, cu atât mai mult urmează a se permite acest lucru creditorilor cărora nu li s'a comunicat tabloul, așa că motivul celerității, departe

de a veni în favoarea opiniei contrarii, din contra el întărește părerea noastră.

Se pretinde însă că creditul public care trebuie să fie protejat, reclamă o asemenea interpretare pentru a se evita fraudele la care ar putea da naștere dacă s'ar da creditorilor un drept așa de mare. Dar și în celelalte urmări se pot ivi asemenea inconveniente și cu toate acestea legiuitorul nu s'a temut că creditul public va fi sdruncinat, permittând creditorilor a veni la repartiție până în momentul când averea debitorului n'a eșit încă din patrimoniul său.

Că, din cele ce preced rezultând că legiuitorul n'a făcut nici o derogare la disp. art. 1719 c. civ. urmează că cererile lui Staadecker sunt în termen, întrucât lui nu numai că nu i s'a comunicat tabloul, dar nici sumele până azi încă nu sunt distribuite. În consecință, ar urma să se examineze în fond dacă Staadecker are sau nu vreun privilegiu, care ar putea fi opozabil Băncii de Credit Român.

Semnat: N. Dimitrescu.

JURISPRUDENȚA STRAINĂ

CURTEA SUPERIOARĂ DE JUSTIȚIE DIN LUXEMBURG (C. DE CASAȚIE)

1 Iunie 1914

ACȚIUNI POSESORII. — NECUMULAREA POSESORULUI CU PETITORUL. — ORDINE PUBLICĂ. — ART. 25 PR. CIV. FR. (ART. 32 § ULTIM L. JUDECĂT. DE OCOALE DIN 1897—1898).

Regula art. 25 pr. civ. fr., care oprește cumulara posesorului cu petitorul, fiind de ordine publică, judecătorul este dator s'o aplice chiar din oficiu.

Observație. — Această soluție este neîndoelnică după codul francez, unde art. 25 din Pr. civ. dispune anume că *posesorul și petitorul nu vor fi niciodată cumulate*. Ea a mai fost odată consacrată tot de Curtea de casație din Luxemburg. Vezi Sirey, 97. 4. 40.

Chestiunea este însă de a se ști dacă judecătorul poate, în dreptul nostru, să cumuleze posesorul cu petitorul? Chestiunea eră controversată sub vechile

legi ale judecătorilor de ocoale¹⁾ și este controversată și sub legea actuală, deși art. 32 § ultim a voit, de bună seamă, să curme orice discuție. Iată, în adevăr, cum se exprimă acest text:

«In toate cazurile prevăzute de acest text și, în genere, ori de câte ori cu ocaziunea unei judecăți de competența judecătorului, se contestă vreuncea din părți însuși dreptul de proprietate sau titlul constitutiv al servituței, *dacă acea contestație trece peste competența sa*, judecătorul va statua numai asupra posesiunii, rămânând ca fondul dreptului să se judece după regulile generale de competență»

Acest text este destul de clar, căci el permite judecătorului de a judeca cu ocazia posesorului și petitorului *însă numai atunci când acesta nu trece peste marginile competenței sale*; de unde rezultă că cummulul este oprit de câte ori acțiunea petitorie nu este de competența judecătorului. Mai clar decât aceasta nu se poate. De aceea, jurisprudența admite cu drept cuvânt, cummulul posesorului cu petitorul, atunci când ambele acțiuni sunt de competența judecătorului. Indată ce acțiunea petitorie nu este de competența sa, va disjunge afacerile și va judeca numai acțiunea posesorie, rămânând ca cea petitorie să se judece după regulile generale de competență. Vezi în acest sens, Cas. rom. Bult. 1910, p. 350 și *Dreptul* din 1910, No. 30, p. 238; Bult. 1911, p. 1046 și *Cr. judiciar* din 1911, No. 80, p. 654 (rezumate); Judecăt. ocol. V, București (magistr. stag. S. Rădulescu, carte de judecată foarte bine motivată), *Dreptul* din 1912, No. 59, p. 478; Em. Dan, *Codul general al judecăt. de ocol*, p. 51, No. 77; D. G. Teodorescu, *Cr. judiciar* din 1910, No. 45; Ionescu Pastion, *Adnotațiuni juridice la legea pentru judecătorii de ocoale*, p. 92. *Contră*: Corneliu Botez, *Cr. judiciar* din 1910, No. 37; D. Ghimpău, *Cr. judiciar* din 1910, No. 83; C. St. Bossie, *Cr. judiciar* din 1911, No. 59, p. 473 (raport foarte conștiincios adresat Minist. de justiție), etc. ²⁾.

D. Alexandresco.

1) Unii admiteau cummulul posesorului cu petitorul și sub legile anterioare. Vezi trib. Dorohoi și Fălciui, *Dreptul* din 1891, No. 25 și din 1895, No. 54. Cpr. Al. C. Șendrea, *Curs de procedură civilă*, 343 urm., p. 350 urm. *Contră*: Sand. Nănoveanu, *Tr. de proced. civilă*, p. 101; Șt. Scriban, *Cr. judiciar* din 1905, No. 3. p. 23 (notă asupra unei cărți de judecată a judecăt. ocol. Câmpulung). Vezi și tom. VII al Coment. noastre, p. 526, *ad notam*.

2) Vezi asupra acestei contraverse, tom. XI al Coment. noastre (*Prescripția*), p. 184, nota 2.